

Ole Bundgaard: Haiku II. 2013

Haiku (I) erindrer jeg som optimistisk og lys – nu har jeg læst Haiku II til dato (29.jun) – hver dag i året har sit Haiku, og mit indtryk er at dette er en mørkere bog. Ikke kun mørk – men mørkere. Jeg startede læsningen ved at droppe rundt og havde ikke så megen fornemmelse af 'haiku' – hvad jeg egentlig også er ligeglad med . Så fandt jeg på at

begynde fra begyndelsen af og læse som et forløb – så kom der mening i galskaben og jeg kan næsten ikke vente med at læse videre. Når jeg læste 'enkeltvis' skyggede min forventning til 'haiku' for 'Ole Bundgaard' – eller lad os bare kalde ham 'digteren', for der er jo ikke noget privat, vi præsenteres for, selvom det er lutter private iagttagelser og overvejelser – omsat til digt.

Egentlig er første læsning et for tidligt tidspunkt til at udtale sig på – for med haiku gælder det i højere grad end andre digte, at der skal være tid til bundfældelse. De er som frø, der lægges i jorden – selvom de ikke kan lide metaforer! – de skal have tid til at gro – og det haiku, som ikke sagde noget første gang, popper op, hvor jeg selv er i en situation, parallel eller netop ikke.

Hvad jeg især hefter mig ved i haikuformen er pointeringen, det afsluttende – pladsk! Det finder jeg kun lejlighedsvis her, men savner det heller ikke, da jeg slipper ud af min første hængning, det bliver noget helt andet i Ole Bundgaards koncentrat, som er vigtigere, og som jeg har svært ved at redegøre for. Det bør en omtale naturligvis kunne – jeg giver op!

Det må være den magi Ole Bundgaard i sit afsluttende, oplysende essay nævner, som det væsentlige for ham ved mange års beskæftigelse med denne form. Jeg vil ikke citere et haiku, men dette stykke fra essayet "Der er en stor frihed i den tvungne form. Og at haikuet er skrevet i nutid? Det er ikke erindret stof, og det er ikke tanker om fremtiden. Det handler om livet lige der, hvor poeten og læseren er. Også den mærkelige fordring om at der skal være et stykke konkret natur, har sin særlige berettigelse, så vidt jeg kan se. Hver gang man skriver og læser et haiku, må man tage stilling til naturen omkring sig, og dermed til at man selv er et stykke natur."

Måske venter jeg ikke til i morgen med at læse i morgens haiku – snupper måske en hel måned

